

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

IN MEMORIAM E. HEIMANS. †

De dood komt, als men hem het mist verwaacht! Zoo ook hier. In de kracht des levens is hij van ons heengegaan. Op excursie zijnde met eenige leden van de Geologische Vereeniging in den Eifel, te midden dus van een nieuw arbeidsveld dat hij wenschte te bewerken, n.m. de geologische wetenschap, overleed hij plotseling in den nacht van 21 op 22 Juli te Gerolstein.

Met hem is wederom een persoon heengegaan, waaraan zoozeer de behoefte gevoeld wordt.

Goed opmerker als hij was, beschikkende over een aangenamen, populair schrijftant, aardig en gezellig causeur, onzag hij tijd noch opoffering om zijn met veel moeite verkregen kennis, aan anderen mede te deelen, hen aansporende zijne voetstappen te volgen.

Wat een genot heeft zijne vruchtbare pen, ons, liefhebbers van natuur-historie, verschaft! Welk natuurliefhebber herinnert zich niet zijne verschillende, meestal in samenwerking met zijn vriend J. P. Thyse uitgegeven populaire werkjes, o.a. „Van Vlinders, Bloemen en Vogels”, „In sloot en plas”, „Hei en Dennen”, enz. enz. En dan zijn nooit volprezen „Uit ons Krijtland”, benevens de verschillende artikelen van zijn hand in de Levende Natuur, waarvan hij de medeoprichter was, en zijne schetsen in de (Groene) Amsterdammer? En welk een gloed ging er niet van zijn schrifturen uit in de Jaarboeken van ons Genootschap, als hij Limburg besprak, waaraan hij, zooals hij in het Jaarboek van 1911 schreef, zooveel te danken had?

Met welk een vuur spoorde hij ons, jongeren, aan om toch onze ogen in de onmiddellijke nabij

heid den kost te geven, waar zooveel moois en schoons te zien is.

En van waar kwam zijne kennis van natuur-historie die hij ons zoo gaarne mededeelde? Alléén van een onvermoeid, zelfstandig onderzoek in de weinig vacantedagen, die zijnen werkkring als schoolhoofd onderbraken.

Hij heeft letterlijk de woorden van Peter Severinus opgevat. sterke schoenen gekocht en bergen, dalen, valleien, kusten enz. onderzocht. Dit alléén heeft hem gebracht op de hoogte, waarop hij stond; dit alléén heeft hem moed gegeven om, nadat hij entomologie, zoölogie en botanie bestudeerd had, nog aan te vangen met de studie der geologie, een taak die hij helaas niet heeft kunnen volbrengen.

Het is in ons Maandblad niet de plaats om een uitvoerige biographie aan hem te wijden. Wij mogen dit gerust aan meer bevoegden overlaten. Maar toch willen wij niet eindigen zonder gezegd te hebben, dat wij er trotsch op gaan dat wij hem onder onze medeleden hebben mogen rekenen.

Laten wij zijne dierbare gedachtenis eeren door zijne voetstappen te drukken!

Hij ruste in vrede!

F. H. VAN RUMMELEN.

Heerlen, 23 Juli 1914.

Vroedmeesterpadlarven.

Het spijt mij, dat ik de „Maandelijksche Vergaderingen” te Sittard niet kon bijwonen. Dan toch had ik onmiddellijk kunnen antwoorden op de vragen, die gesteld werden naar aanleiding van de mededeeling van den heer Sprenger, over het kweken

Epen, midsummer.

Een dag uit honderd. Een heele week lang druilerig weer. Zaterdag eindelijk de zon. Witgrijze wolken verdonkeren nog wel een oogenblik de lucht, maar wij gaan toch „en route”. Bij Eis rollen we omlaag en klimmen omhoog en rollen weer omlaag en klimmen ook weer omhoog en hebben leut om ’t goede weer en den heerlijken hooireuk, om de mooie vergezichten en ’t heerlijke zomerland, dat naar alle kanten voor ons openligt. Vele kronkelwegen scheiden ons nu nog van Epen. Gelukkig echter is Heimans ons hier voor geweest. Als die niet heel uit Amsterdam ons hier den weg gewezen had, wie weet? Door Mechelen; langs Schweiberig; nog een scherpen bocht genomen en daar links tegen de hoogte een chalet, het Emmaüs der paters van Wittem. Voor jongeren dus de rechte weg. We houden recht op Hotel van Houten aan, waar reeds één Hollandsch logé is neergestreken.

Een half uur later trekken we de dorpstraat door en zullen onversaagd alle mogelijke en onmogelijke natuurmonumenten opsporen. Met een sierlijken zwaai slaan we bij Café Rompen links af en zoeken hier met nieuwen

ijver oude Limburgsche „graven” af. Zooveel inspanning kan en mag niet onbeloond blijven, we vinden daarom dan ook al dadelijk: *Althaea officinalis* en een zeer groene *Spirea*, zoo groen, dat geen onderscheid tusschen boven- en ondervlakte der blaren valt waar te nemen, in groenigheid wel te verstaan. We komen aan de Geul, kijken met belangstelling naar ’t groenachtige water en denken aan zinkvioletjes, maar vinden er geen. Daar rijdt een hoog opgetaste hooiwagen voor ons uit. Wat moet dat? Zoo maar ’t water in? Dat is de origineelste karreweg, dien wij ooit zagen. De paarden tot aan den buik, de wagen tot aan de naaf door ’t heldere water, over carboon en *Batrachium fluviatilis* heen. Ze kunnen er beide even goed tegen, schijnt het. We gaan nu weer de hoogte in en vinden een koekoeksbloem van zeer bijzondere teekening. De lezer merkt wel, dat we tegen geen inspanning opzagen op onzen tocht. Maar we blijken verdwaald als we naar de mergelkoel vragen. „Zögernd” gaan we denzelfden weg terug en informeerden naar de Sylerbeek, waarvan hier nooit iemand gehoord heeft, behalve wij dan. Ofschoon we onvervalscht plat spreken, houdt men ons nu ook nog voor Hollanders. We moeten de „livi” over en dan een steilen veldweg op en daar verschijnt